

Uitgever: Celtica Publishing, Capelle aan den IJssel
Druk: CPI Wöhrmann Print Service, Zutphen

Cover: Melchior van Rijn

Verbeterde druk: 2013

ISBN: 978-94-91300-11-0

Deze editie © door Rianne Lampers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

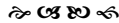
De vriend van de koning

Rianne Lampers

INHOUD

Proloog	7
DEEL I – Garth van Môn	11
De vreemdeling	13
Het recht van de sterkste	41
Een dwaze liefde	63
De opdrachten	85
Adain	108
DEEL II – De vloek	135
Avontuur in Tara	137
Naar Munster	160
Môn	194
De nacht van Samhain	222
Bor	244
Nogmaals Arzhela	264
De geest van het verleden	284
DEEL III – Het nageslacht	297
Verbannen	299
De ontheemden	316
Arawns prijs	342
De godin van de wraak	362
Eeuwige vriendschap	386
Epiloog	403

Proloog

Het onbarmhartige oord waar ze hem hadden achtergelaten grensde aan alle kanten aan de zee, het domein van Llyr. Het doorgaans vriendelijke water was veranderd in een kolkende massa die constant witte schuimkoppen spuugde. De wind joeg zo ongenadig over het strand, dat het leek alsof zelfs het zand op de vlucht was voor de gesel van de goden.

Garth vocht tegen de elementen. Alle gevoel had zijn handen en voeten verlaten, nog even en zijn benen zouden hem niet meer kunnen dragen. Verblind door hagel en regen strompelde hij voort, tot hij uitgeput op zijn knieën viel. Wanhopig bad hij Brighid, de Grote Moeder, om hem een droge plek te wijzen waar hij op adem zou kunnen komen. Gebeurde dat niet snel, dan zou degene die hem dood wenste nu al haar zin krijgen. De wind beukte tegen hem aan, alsof hij hem overeind wilde duwen, hem aanspoorde verder te gaan. Hij hief zijn gezicht op en zocht met half samengeknepen ogen de horizon af. Aan het strand grensden kliffen met in de verte de rand van een bos. Hij speurde de rotsen af, tot hij de ingang van een grot zag. Als het hem zou lukken die te bereiken, zou hij beschutting vinden. Met een uiterste krachtsinspanning kwam hij overeind en zette zich in beweging.

Het was geen grot, maar een laatste rustplaats van de Ouden. Majestueuze staande stenen vormden met elkaar een ronde kamer, de dekstenen gingen schuil onder een dak van aarde en gras. Ook hier was het koud, maar het wegvallen van wind en neerslag was zo'n opluchting, dat hij zich oprolde op de grond, zijn ogen sloot en zich overgaf aan de vermoeidheid.

Klappertandend van kou ontwaakte hij. Alles deed hem pijn. Geen spier in zijn lijf wilde reageren op de bevelen die zijn gedachten uitstuurden. Zijn maag kromp in elkaar van de honger en zijn mond was droger dan het zand waar hij op lag. Het was nooit ten volle tot hem doorgedrongen hoe hard het leven kon zijn. Tot voor kort had hij immers niets dan weelde gekend. Alle waarschuwingen, die hij zijn leven lang had moeten aanhoren, had hij afgedaan als

bangmakerij door zijn moeder die hem niet had willen laten gaan. Nu wist hij wel beter, de realiteit was een harde leerschool.

Even verloor hij zich in zelfmedelijden, tranen trokken een kil spoor over zijn wangen. Dit was niet het leven waar hij naar verlangd had. Een stupide misverstand had ertoe geleid dat hij afgesneden was van alles wat hij kende. Hij had iets zeer ongelukkigs tegen een van de hooggeplaatsten gezegd. Voor hij het wist, waren de woorden over zijn lippen gerold en *zij* had ze opgevat als een regelrechte belediging. En zij niet alleen.

Pas na enige tijd lukte het hem zijn zwartgalligheid los te laten. Het had geen zin bij het verleden stil te blijven staan. Opgeven zonder ook maar iets te hebben geprobeerd, was geen optie. In zekere zin had hij de vrijheid gekregen waar hij al jaren naar verlangd had. Het was nu aan hem om iets van zijn leven te maken. Wat hij moest doen, was de lessen van zijn moeder en zijn leraar toepassen. Zij hadden hem veel geleerd, onder andere hoe hij zijn lichaam en geest tot rust kon brengen. Dat had hij nodig om zijn gedachten te kunnen ordenen, om plannen te kunnen maken. Hij verbeet de pijn in zijn lijf en ging met opgetrokken knieën zitten. Daar legde hij zijn handen op. Hij steunde met zijn rug tegen de koude wand, sloot zijn ogen en dwong zichzelf tot ontspanning. Hij reguleerde zijn ademhaling tot het rillen afnam en vervolgens stopte. Kalmte daalde op hem neer. Hij ademde een aantal keren diep in en uit en opende zijn ogen. Het was tijd om zich te oriënteren waar hij zich precies bevond en hoe hij aan eten kon komen. Op handen en voeten kroop hij naar de ingang van de rustplaats. Hij knipperde tegen het felle licht van de zon en wierp een blik op de buitenwereld.

De storm was gaan liggen, het uitspansel was blauw met witte wolken erin. In de verte zag hij dat de zee gekalmeerd was. De velden die zich uitstrekten van de rustplaats van de Ouden tot aan de bosrand lagen deels verscholen onder een laagje hagelstenen. Niet ver van de ingang ontdekte hij vervolgens iets wat zijn hart sneller liet kloppen. Daar lag een platte offersteen waar van over het veld een spoor naartoe leidde. De voetafdrukken vertelden hem dat een mens er naartoe gelopen was en ook weer was weggegaan. Op de offersteen ontwaarde hij de contouren van voedsel! Iemand had hier als offergave voedsel neergelegd! Hij juichte zonder geluid te maken, dankte de goden voor hun goede gaven en haastte zich naar het maal toe. Voordat hij het eten

oppakte, verzamelde hij hagelstenen in zijn handen, propte die in zijn mond en zoog ze op. Hij herhaalde dit tot zijn mond niet meer droog aanvoelde, daarna nam hij het eten mee de rustplaats in en schrokte het naar binnen. Hoe karig het maal ook was, het vullen van zijn maag miste zijn stimulerende werking niet. Het schonk hem de kracht om zijn situatie te overdenken.

Er was voor hem geen weg terug. De misstap die hij begaan had, zou voor ieder ander de dood tot gevolg hebben gehad, maar omwille van zijn moeder had men hem in zekere zin genade getoond. Hij sloot zijn ogen nog eens en hoorde in zijn hoofd het oordeel terug: *'Je zult niet gedood worden. In plaats daarvan word je verbannen naar het eiland Môn. De druïden die daar wonen zullen je niet accepteren, ze zullen je opjagen als wild.'*

En hier was hij dan, gedoemd te leven als een vluchteling totdat zij zou oordelen dat er een einde aan zijn straf mocht komen. Hij opende zijn ogen en liet een bitter lachje aan zijn mond ontsnappen. Haar kennende kon dat wel een eeuwigheid duren.

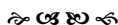
Toch restte hem een sprankje hoop, want zeer tegen haar zin in was hem een laatste handreiking gedaan. *'Je leven zal pas ten goede keren wanneer je een koning of koningszoon tot vriend krijgt. Voor die tijd zal vluchten en jezelf verbergen je dagen en nachten vullen.'*

De kou beet hem als een hongerig dier. Garth onderdrukte een rilling en vroeg zich af waar hij moest beginnen, hoe hij het moest aanpakken. Op hulp hoefde hij niet te rekenen, deze keer was hij volkomen op zichzelf aangewezen. Hij zuchtte en keek uit over het ijzige winterlandschap dat voorbij de ingang van de rustplaats lag, wetende dat zij het hem alles behalve gemakkelijk zou maken.

DEEL I

Garth van Mòn

De vreemdeling

1

Opgewonden brak Llewellyn met zijn paard door de bosjes, in volle galop stoven ze het strand voor de zeestraat op. Hij hield even in om een blik over zijn schouder te werpen en stelde vast dat hij als eerste gearriveerd was. Tevreden stuurde hij zijn paard stapvoets verder in de richting van de vloedlijn. Daar liet hij het stilhouden en klopte het op de stomende flanken. Geluiden achter hem verrieden dat Iain en Deian eraan kwamen. Zij waren snel, maar hij was sneller, en zo moest het ook zijn. Als oudste zoon van de koning voelde hij zich verplicht zich meer te bewijzen dan de andere jongens. Het feit dat hij bijna elke wedstrijd die hij met hen voerde won, vulde hem met trots.

Het geluid van stemmen dreef op de wind naar hem toe. De krijgers en het loopvolk hielden zich bezig met het opnemen van de schade die de vernietigende voorjaarsstorm had aangericht. 's Ochtends vroeg waren ze gezamenlijk op pad gegaan. De gewone mannen maakten de versperde paden in de omgeving vrij terwijl zijn vader, de koning, en de elitekrijgers met de bevolking spraken. Zoals gewoonlijk zegden zij de mensen hulp en bescherming toe in ruil voor diensten en schattingen. Llewellyn vond het maar saai, maar meereijden in het gevolg van de koning was onderdeel van zijn opleiding, hij kon er niet onderuit. Al met al duurde het hem veel te lang voor de groep de heuvels voor het strand bereikte. De andere jongens en hij mochten daar de rit besluiten met een wedstrijdje wie het eerste bij de vloedlijn was.

Op het strand blies de wind zijn lange haar voor zijn gezicht. Geïrriteerd stak hij het weg achter zijn oren, waar het zoals altijd amper bleef zitten. Nog dit jaar, na het behalen van zijn mondigheidsproeven, zou hij eindelijk een man zijn. Dan zou hij zijn haar mogen vlechten zoals de volwassenen deden. Hij kon bijna niet wachten tot het zover was. Hij draaide zich om in het zadel en keek uit over de omgeving. Links van hem, als een reusachtige wachter, lag een uitloper van de bergen in zee. Daaromheen en rechts tot aan de rivier strekte het strand zich uit. Aan de overkant van de zeestraat zag hij, voor zo-

ver zijn oog reikte, het eiland Môn liggen. Dat hoorde niet bij zijn vaders rijk, op Môn regeerde opperdruide Ragnall. Het druïdeneiland had een duistere reputatie. Als erover gesproken werd, dan was dat ofwel op fluistertoon, of vol ontzag. Jonge mannen genoten er hun opleiding tot druide of bard en er werden geheimzinnige ceremonieën in naam van de goden gehouden. Llewellyn had niets op met dat soort zaken. Hij verlangde ernaar een sterke krijger te worden en, als de tijd ervoor kwam en de clanhoofden hem geschikt achtten, zijn vader op te volgen.

Toch trok het druïdeneiland vandaag zijn aandacht. Er leek iets extra mysterieus vanuit te gaan. De wind blies langs zijn oren en even durfde hij te zweven dat hij er een fluisterstem in hoorde, die zei: *‘Kijk, koningszoon. Kijk!’*

Een beetje verward drukte hij zijn wijsvingers tegen zijn oren en bewoog ze een aantal keren op en neer. Hij kon onmogelijk een stem gehoord hebben, er was niemand vlakbij hem. Desondanks keek hij goed om zich heen. Hij speurde de overgang tussen het strand en het water af, tot zijn oog ergens op viel. Zijn hart sloeg over.

“Daar ligt iemand!”

Met een schop in de flanken stuurde hij zijn paard in de richting van de bewegingsloze figuur die half in het water, half op het droge lag. Dreunende hoefslagen achter hem vertelden hem dat de anderen volgden.

Dichterbij gekomen zag hij dat het een man was van wie de kleren zodanig waren gescheurd dat hem weinig meer restte dan een kapotte lijfdoek van uitgerafelde wol. Hij lag op zijn buik, zijn hoofd naar opzij. Zijn lijf zag blauw en was overdekt met kneuzingen en bloedloze schrammen. Loagh, de meest getrouwe raadsman van zijn vader, voegde zich bij hem. Hij steeg af, wikkelde zijn mantel om zijn linkerarm opdat deze niet nat zou worden en zakte door zijn knieën. Met zijn rechterhand voelde hij aan de hals van de man.

Het bloed bonsde in Llewellyns slapen en hij vroeg: “Is hij dood?”

Loagh rechtte zich.

“Hij leeft. Deian, rijd terug naar de groep en haal hulp. We hebben een slee nodig en dekens en huiden.”

Op de voet gevolgd door Iain en de tweede volwassen krijger, haastte Deian zich terug in de richting van de groep.

Llewellyn keek peinzend neer op de drenkeling. Op het moment dat hij Loagh gevraagd had of hij dood was, was hij eigenlijk al overtuigd geweest van het tegendeel. De gedachte dat hij een fluisterstem gehoord had, liet hem niet los. Was die echt geweest, of had hij zich die ingebeeld? Hij hield het op het laatste, hij was geen zweverig type. Desondanks kriebelde de opwindende in zijn maag. Wat als het een godheid was die hem had toegesproken?

Hij steeg af en hielp Loagh om de drenkeling naar het drogere zand te slepen. Loagh deed zijn mantel af en wikkelde de man er zo goed en zo kwaad als het ging in.

Niet veel later arriveerde de rest van de groep met een provisorische slee van takken. Er bovenop werd een zadeldak van dierenhuid vastgemaakt om de gewonde drenkeling te beschermen tijdens de terugtocht. De man bleef bewusteloos, zelfs toen men hem op de slee hees en toedekte met een tweede zadeldak. Met twee vrijwillig afgestane riemen werd hij vastgezet, teugels dienden als verbinding tussen een paard en de slee. Vervolgens zette de groep zich in beweging. Pas laat die middag bereikten ze Caer'n ar-Môn, de veste van de koning.

De veste lag binnen twee houten palissades. Binnen de eerste ring van houten staken bevond zich de voorplaats, waar het gewone volk woonde. De rieten daken van de kleine, ronde hutten reikten tot bijna op de grond. Ze waren groen van het mos en uit de rookgaten bovenin kringelde rook. Rondom de hutten lagen de nu nog kale akkertjes. Later in het voorjaar zouden gewassen daar voor kleur zorgen en mensen en dieren voor bedrijvigheid. Vlakbij de binnenste palissade bevonden zich een kraal voor rundvee, één voor kleinvee en een kraal voor de paarden van de elite. Llewellyn was gewend aan de geluiden van de dieren en de alomtegenwoordige geur van mest die zich vermengde met de lucht van de vuren. Nu het voorjaar zijn intrede had gedaan, zou de mestlucht minder worden. Dan brachten de herders het vee naar de dichtbijgelegen weiden, waar de dieren zich vol konden vreten met gras en hun kroost ter wereld konden brengen.

De hoofdplaats vormde de kern van de veste. De tweede palissade herbergde de luxe hutten van de koning, de druïde en de elitekrijgers en ook de slaaphutten van de elitejongens en de wapenkamer waren daar te vinden. Verder bevonden zich er de vergaderzaal en twee aan elkaar geschakelde ge-

bouwen die tezamen de vrouwenverblijven vormden. In het ene gebouw werkten de vrouwen met elkaar als het slecht weer was, in het andere woon- den de meisjes vanaf hun twaalfde jaar tot aan hun trouwdag. Boven de hoofd- ingang van de vrouwenverblijven prijkte een kunstig houtsnijwerk van de moedergodin Brighid. De ingang van de vergaderzaal, die voornamelijk het domein van de mannen was, was versierd met een schild met de beeltenis van Bellinus, de god van de zon, het uitspanseel en van kennis. Het schild was ge- kroond met de schedel van een oeros van wie de magnifieke horens dreigend vooruit staken als een waarschuwing aan ongenode gasten. Hoewel Llewellyn de schedel dagelijks kon zien, voelde hij onveranderlijk bewondering voor de- gene die het gigantische dier ooit had overwonnen. In de vergaderzaal be- sprak de koning samen met de oudsten, de krijgers en de druïde belangrijke zaken, maar de zaal werd ook voor vertier gebruikt. In de winter vonden er banketten plaats en werd er ter ere van de goden muziek gemaakt en gedanst. In tegenstelling tot de woonhutten waren de vergaderzaal en de vrouwenver- blijven langgerekt van vorm. Ze grensden direct aan het binnenplein, de plek waar de vrouwen en de kleine kinderen overdag vertoefden. Er werd gewerkt en gespeeld en als het weer het maar even toeliet, gebruikte de clan er 's avonds gezamenlijk het maal. Op het plein hielden Llewellyn en de rest van de groep stil.

Binnen een mum van tijd verzamelde zich een oploop van mensen rondom hen die nieuwsgierig kwam kijken of de storm buit had opgeleverd. Het kwam immers wel vaker voor dat een storm schippers fataal werd en het was de gewoonte dat de vinder van verloren lading deze voor zichzelf opeiste. Het zien van de bewusteloze man zorgde voor geroezemoes. Er werd druk gespe- culeerd over wie hij kon zijn.

Meven, de druïde van Caer'n ar-Môn, kwam naar hen toe. Bij de slee ge- komen knielde hij neer, maakte de bovenste riem los, sloeg het zadeldeuk opzij en voelde met zijn lange vingers aan de hals van de drenkeling. Vervolgens rechtte hij zijn rug en liet zijn blik over de mensen gaan.

“Hij moet verzorgd worden. Wie heeft er plaats?”

Het bloed klopte in Llewellyns slapen. Nog voordat iemand kon antwoor- den beval hij: “Breng hem naar mijn hut.”

Het geroezemoes werd luider na het horen van zijn opmerking. De verwonderde blikken om hem heen verbaasden hem niet. Hij stond niet bekend om zijn medeleven, maar voelde zich vreemd verbonden met deze drenkeling. Hij kon zijn nieuwsgierigheid naar wie hij was en hoe hij in de zee terecht was gekomen amper onderdrukken. Meven keek vragend naar de koning, maar tot Llewellyns opluchting trok zijn vader slechts zijn wenkbrauwen op. Aangezien de koning het daarbij liet, joeg Meven het volk weg. Hij dirigeerde de berijder van het paard met de slee naar zijn slaaphut, waar hij aanwijzingen gaf om de drenkeling naar binnen te brengen. Zelf verdween hij enkele ogenblikken naar zijn eigen hut om even later terug te keren met een bundeltje in zijn handen. Meven knikte naar de behulpzame mensen die als laatsten de hut verlieten en hij schonk hem een argwanende blik voor hij zelf naar binnen ging.

Llewellyn gaf zijn paard aan een bediende mee om af te zadelen. Hij volgde Meven naar zijn slaaphut. Een vrouw kwam aanlopen met een schaal met dampend water. Met haar schouder duwde ze de voorhang opzij en liep naar binnen. Langs haar heen kon Llewellyn zien dat de druïde zich over de nu volledig naakte drenkeling boog. De man had weinig vet op zijn lijf en was te lang voor het bed waar hij op lag.

De vrouw vertrok weer, maar Llewellyn bleef in de opening staan kijken hoe Mevens handen het lichaam van de man aftastten op zoek naar wonden of botbreuken.

“Zal hij sterven?”

Net als daarvoor wierp de druïde hem een argwanende blik toe.

“Als hij sterk is niet. Kom binnen. Als je wilt, kun je me helpen.”

Llewellyn twijfelde, helpen liet hij liever aan anderen over. Toch bewoog hij zich dichterbij. Terwijl zijn handen werkten, sprak Meven hem toe. “Heb je gehoord of iemand hem kent? Hij komt mij niet bekend voor. Als ik zijn handen zie, denk ik niet dat hij een visser is, dan zouden ze eeltig zijn en dat zijn ze niet. Is er een boot gevonden?”

Net als eerder op het strand, kneep een opgewonden sensatie in Llewellyns maag.

“Nee, geen boot. Er lag niet eens wrakhout op het strand.” Over de stem repte hij met geen woord.

Meven wees naar een aardewerken potje dat tussen zijn spullen lag en Llewellyn reikte het hem aan. De druïde stak zijn wijs- en middelvinger erin om een dikke klodder zalf te pakken. Llewellyn kende het sterk ruikende goedje op basis van dierlijk vet, smeewortel en munt. Het bracht uitkomst bij kneuzingen en werd ook door hemzelf na menig oefengevecht gebruikt. De vaardige vingers van Meven smeerden het uit over het lijf van de vreemdeling. Toen hij bij de linkerzij van de man gekomen was, stokte de beweging van Mevens handen. Llewellyn zag wat zijn aandacht had getrokken. Een plek in de zij van de vreemdeling, die eerst een schram had geleken, bloedde. De druïde drukte met zijn duimen en wijsvingers aan weerszijden van de schram op de huid. Dik, donkerrood bloed welde op, zowel huid als vlees weken vaneen en onthulden een diepe wond. De druïde keek op, zijn blik en die van Llewellyn smolten samen.

“Een messteek!”

Llewellyns hart begon opnieuw sneller te kloppen. Deze vreemdeling had dus gevochten! De nieuwsgierigheid in hem groeide. Ze tintelde in zijn tenen en stuurde de opwinding omhoog door zijn lichaam.

Toen de koning met een aantal oudsten wat later de hut binnenkwam, was de druïde bijna klaar met zijn werk. Llewellyn voelde de blik van zijn vader op zich gericht. Toch sprak die niet hem aan, maar de druïde. “Ken je hem?”

Meven waste zijn handen in de kom met het inmiddels afgekoelde water en richtte zich tot de koning. “Nee, ik ken hem niet. Zijn bouw en handen verraden dat hij geen visser of schipper is en ik betwijfel of hij schipbreuk heeft geleden. In zijn rechterzij heb ik een diepe messteek ontdekt. Het zeewater heeft ervoor gezorgd dat de wond schoon is gebleven. De goden lijken hem genadig gezind te zijn. Ik denk wel dat hij zal blijven leven.”

De toon in zijn stem ontging Llewellyn niet. Meven was minstens zo nieuwsgierig naar de vreemdeling als hij.

2

Garth voelde een loodzware vermoeidheid in zijn ledematen. Voorzichtig trachtte hij overeind te komen om te zien waar hij was, maar een steek in zijn rechterzij weerhield hem ervan door te zetten. De geur in de verwarmde hut

vertelde hem dat hij zich op onbekend terrein bevond. Hij lag op een bed dat stukken comfortabeler aanvoelde dan de grond waar hij de laatste tijd genoe-gen mee had moeten nemen. Over hem heen lagen een kriebelige, wollen de-ken en een paar bontvellen, die de overheersende kou uit zijn lijf hadden ver-jaagd. De zoldering boven hem hoorde toe aan een goed gebouwde hut. Er was een degelijk aangelegd rookkanaal dat gedeeltelijk afgedekt was met runder-huiden om de warmte binnen en de kou buiten te houden. Een behaaglijk vuur weerkaatste zijn oranje gloed op het donkere, knikkebollende hoofd van een jongeman naast zijn bed. Het weerbarstige haar van de jongen hing los tot ruim over zijn schouders. Hij droeg een kleurrijk hemd met lange mouwen met daaroverheen een vest van soepel leer. Zo op het eerste gezicht was zijn kleding van uitstekende makelij, wat aangaf dat hij te maken had met een per-soon van goede komaf.

“Gegroet, jonge heer.”

Het schorre geluid van zijn stem liet de jongen opschrikken, twee donkere ogen staarden hem lodderig aan. De jongen verbleekte op slag toen ze elkaar aankeken. Garth wist precies wat daar de reden voor was.

“Mijn ogen.”

De jongen grijnsde schaapachtig en krabde eens in zijn haar. “Gouden ogen... Ze zijn werkelijk vreemd, ja. Hoe voel je je?”

Garth sloot zijn ogen een moment. Het rommelende geluid dat de stilte verstoorde, was het knorren van zijn maag. Hij sloeg zijn ogen weer op en antwoordde: “Hongerig!”

De jongeman plooid zijn gezicht in een brede lach. Hij stond op en verliet de hut om even later terug te keren. Hij werd op de voet gevolgd door drie mannen. Tot Garths grote schrik was een van hen een druïde. Het zien van de man in het grauwwitte, enkellange gewaad stuwde zijn hartslag op. De man-nen brachten een bedrukte sfeer de hut in. Garth keek hen ietwat hulpeloos een voor een aan. Na iets langer naar de druïde te hebben gekeken, zochten zijn ogen die van de jongeling die zich nu op de achtergrond hield.

De leider van de mannen droeg een kunstig gedraaide torc om zijn hals, een zware, gouden halsring. Om zijn grijzende haar, dat in futloze vlechten langs zijn magere gezicht hing, zat eveneens een gouden band. Hij was degene die het woord nam. “Ik ben Celyn van de Ordovics, koning van Gwynedd. Mijn

zoon Llewellyn heeft je na de storm op het strand gevonden. Hij stond erop dat je in zijn slaaphut verzorgd zou worden.”

Na zijn introductie deed de koning een stap naar achteren en gaf met een hoofdknik het woord aan de druïde. Die kon zijn nieuwsgierigheid amper bedwingen.

“Ik ben Meven, de druïde van Caer’n ar-Môn. En jij, vreemdeling, wat is je naam en waar kom je vandaan?”

De interesse van deze Meven beangstigde Garth. Zijn ervaringen met druïden waren niet goed. Hij wierp de koningszoon een benauwde blik toe, alvorens de man in het grauwe gewaad te antwoorden. “Mijn naam is Garth. Ik kom van het eiland Môn.”

Getuige het schitteren van zijn ogen, wond het horen van de naam van het druïdeneiland Meven op. Zijn benige vingers woelden in zijn grijze baard terwijl hij de rest van zijn vragen in ijltempo spuide. “Ben je druïde? Hulp priester misschien? Bard? Leerling?”

Tijdens het spervuur aan vragen schudde Garth zijn hoofd al.

“Nee, nee... Niets van dat alles. Ik woonde er gewoon. Met de druïden heb ik me nooit bemoeid.”

Mevens reactie was er een van complete teleurstelling. “Nooit? Wat is er gebeurd?”

Garth keek opnieuw naar de koningszoon die hem kennelijk spontaan had geadopteerd. Hij stopte een smeekbede in zijn blik die de jongen met opgetrokken wenkbrauwen beantwoordde. Daarna sloot hij zijn ogen een moment. Ook al was het slechts kort geweest, toch vreesde hij dat de mannen zouden voelen dat hij naar een antwoord had gezocht.

“Op Môn wonen niet alleen druïden, er wonen ook vissers en boeren. Dat is toch bekend? Ik wilde mijn boot binnenhalen voor de storm en struikelde over een steen. Ik gleed uit, raakte te water en verloor het bewustzijn. Daarnet ben ik pas bijgekomen.”

De leugen was bijna tastbaar. Garth begreep dat zelfs de koningszoon hem onmogelijk kon geloven. Maar zijn woordenloze smeekbede van daarnet sorteerde effect. De jongen haastte zich te zeggen: “Heer koning, vader, hij heeft geantwoord. Mag hij nu eten?”

Celyn trok zijn wenkbrauwen op. Daarna produceerde hij een lachje en antwoordde tot zichtbaar ongenoegen van de druïde: "Goed dan. Je gast gaat nergens heen; we kunnen later verder praten."

Na het vertrek van de koning en zijn mannen bracht een vrouw soep met brood, gedroogde vruchten en bier binnen. De geur ervan liet Garth watertanden, maar hij kreeg niet direct de kans om te eten. Meven beval de vrouw alles neer te zetten en te verdwijnen. Meteen daarop sloeg hij de deken en de bontvellen terug om de wond in zijn zij te controleren. Hij haalde het kruidenkompres weg en ontdekte dat de wond eronder bijna dicht was. Duidelijk verrast fronste hij zijn wenkbrauwen.

"Je geneest snel!"

Garth onderdrukte een triomfantelijk lachje.

"Ik genees altijd snel. Bedankt voor de goede zorgen."

Er weerklonk een ongeduldig gesnuif uit Llewellyns hoek. De druïde begreep de hint van de koningszoon en sloeg de deken en het bontvel terug. Mopperend verliet hij de hut. Tot zijn genoegen zag Garth dat Llewellyn om de druïde lachte. Samen met wat hij van deze dienaar van de goden had gezien, gaf dit hem goede hoop dat hij van Meven geen kwaad te duchten had.

Llewellyn schoot toe om hem overeind te helpen. De wond in zijn zij had zich weliswaar bijna gesloten, toch bezorgde hij hem een stekende pijn. Even duizelde het hem, hij snakte naar adem. Toen won het krampachtige samen trekken van zijn maag het van de pijn. Hij zag dat de vrouw die het eten had gebracht er twee drinkhoorns bij had gedaan. De koningszoon was bezig zowel voor hem als voor zichzelf in te schenken. De geur van het eten was overweldigend. Hij kon zich niet heugen wanneer hij voor het laatst goed gegeten had en stortte zich als een uitgehongerde wolf op het maal. Op zijn eetgeluiden na was het een tijdlang stil in de hut. Na een poosje hoorde hij Llewellyn vragen: "Smaakt het?"

Hij knikte zwijgend en at door.

"Meer bier?"

Als antwoord hield hij zonder op te kijken zijn drinkhoorn voor zich uit. Llewellyn schonk in, wachtte tot hij klaar was met eten en vroeg: "Ben je moe?"

Zijn korte vragen maakten hem aan het lachen. Hij kon zich niet voorstellen dat deze situatie normaal was voor de koningszoon. Elitekinderen waren gewend zelf bediend te worden, niet om anderen te bedienen.

“Wat, nu nog? Hoelang heb ik geslapen?”

“Lang. Drie dagen en drie nachten.”

Garth verbeet de pijn in zijn zij en ledematen en strekte zich voorzichtig op zijn rug uit op het bed. Voldaan sloot hij zijn ogen. Na een ongekend harde winter te hebben doorgebracht op het druïdeneiland was zijn aanwezigheid hier als een geschenk van de goden. Amper vier dagen geleden had hij gedacht dat zijn laatste uur had geslagen. Het had geleken alsof sinds zijn verbanning alles en iedereen zich tegen hem hadden gekeerd. Hij had zelfs de koude adem van Arawn, de god van het dodenrijk, al in zijn nek gevoeld. Het was miraculeus hoe zijn lot ten goede was gekeerd.

In de hut was niets dan het geknapper van het vuur te horen. De koningszoon wachtte zwijgend tot hij zou spreken. Garth voelde dat de jongen in zijn ban was en hij beseftte dat hij gebruik moest maken van dit magische moment. Het was voor hem van levensbelang dat hij de vriendschap van een koning of koningszoon vond. Dit leek er de uitgelezen plek voor te zijn. Een kans als deze zou hij niet snel een tweede keer krijgen.

“Ik hoor dat jij me hebt gevonden, Llewellyn. Mag ik je bij je naam noemen?”

“Dat mag je. Ja, ik heb je gevonden. Met mijn vader en de krijgers hadden we de schade na de storm opgenomen. Het laatste stuk mochten mijn vrienden en ik strijden wie als eerste op het strand was, en ik heb gewonnen. Daar aangekomen was het alsof een stem me toefluisterde goed om me heen te kijken. Toen zag ik jou aan de vloedlijn liggen.”

Llewellyns antwoord stuurde een rilling door Garths lijf. Als dat geen teken was! Hij richtte zich half op zijn ellebogen op terwijl hij de blik in de donkere ogen van de koningszoon gevangen hield. De intensiteit van hun oogcontact liet de lucht tussen hen in trillen. Garth kende de bijzondere aantrekkingskracht van zijn amberkleurige ogen. Versterkt door de oranje gloed van het vuur hield de daarin ontstane warmte de blik van de jongen vast. Met zachte stem verbrak hij de stilte. “Bedankt dat je me gered hebt, daarnet en ervoor, op het strand.”

Llewellyn slikte hoorbaar, zijn adamsappel bewoog op en neer. De jongen hield zijn ogen groot en rond op de zijne gericht.

“Bedankt dat *jij* me vond, koningszoon”, voegde hij er iets zachter aan toe. “Llewellyn... Zoon van Celyn van de Ordovics, koning van Gwynedd”, mompelde hij voor zich heen. Toen vroeg hij dringend: “Llewellyn, zoon van Celyn, zullen we vrienden zijn? Ik smeeke het je: laat me je vriend zijn, je dienaar!”

Zijn woorden dreven een blos naar Llewellyns wangen. De jongen zweeg, duidelijk verward door zijn vraag. Garth begreep wat er door zijn hoofd moest spelen. Als zoon van een koning kon Llewellyn zijn vriendschap niet zomaar aan de eerste de beste schenken. Het was zelfs zo dat een man van stand alleen een vriendschap kon aangaan op bepaalde voorwaarden. Het was uit den boze dat hij bevriend raakte met een lafaard, of een verrader. En ook al was Llewellyn nog geen man, Garth wist dat hij daar rekening mee moest houden. Desondanks drong hij aan, wetende hoe zeer hij een positief antwoord nodig had. “Llewellyn?”

De jongen likte aarzelend over zijn lippen, zijn blik nog altijd versmolten met de zijne. Toen knikte hij.

“Goed, ik aanvaard je vriendschap. Maar ik wil wel dat je mij vertelt wat er op Môn gebeurd is. Die leugen van daarnet was zo doorzichtig als een ondiepe bergbeek!”

Opgelucht lachte Garth de magische spanning weg. Hij ontspande zijn verkrampte spieren, ging op zijn rug liggen en sprak uit de grond van zijn hart: “Hier zal ik je eeuwig dankbaar voor zijn, koningszoon!”

3

Gewapend met twee drinkhoorns en een zak bier begaf Llewellyn zich de volgende middag naar zijn oude slaaphut. Hij liet een vrouw hem voorgaan naar binnen. In haar ene hand had ze een kom soep en in haar andere een schaal met brood en pekelvlees. Ze zette het naast het bed neer, knikte naar Garth en hem en verdween weer naar buiten.

Llewellyn liet zich op de grond naast het bed vallen. Hoewel hij barstte van nieuwsgierigheid, nam hij de regels van gastvrijheid in acht.

“Hoe voel je je vandaag?”

Garth wierp een glunderende blik op het voedsel en op de bundel met kleren die ernaast lag.

“Goed. Ik word verwend alsof ook ik een vorst ben!”

Llewellyn snoof verwaand. Voor hem was dit alles vanzelfsprekend.

“Je bent mijn gast, dus ook die van mijn vader. Dat lijkt me voldoende.”

Dankbaar nam Garth het maal aan. Llewellyn schonk voor hen beiden een drinkhoorn met bier in en vroeg: “Denk je dat je gauw naar buiten kunt?”

“Misschien straks al. Daarnet moest ik nodig plassen. Ik wilde naar buiten gaan, maar kon amper lopen. Ik was zo duizelig van de honger, dat ik me overal aan vast moest houden!”

Met een brede grijns op zijn gezicht keek Llewellyn toe hoe Garth de schade inhaalde. Die doopte stukken brood in de kom met geurige soep van eendenvlees met wortel, ui en prei en verorberde dit smakkend. Zelf had hij al gegeten, maar toch pikte Llewellyn wat van het gezouten vlees mee. Eigenlijk duurde het wachten hem veel te lang, hij was vreselijk nieuwsgierig naar wat Garth te vertellen zou hebben. Het had echter weinig zin hem uit te horen terwijl hij bezig was met eten.

De vreemdeling liet het zich goed smaken, hij sprak geen woord tijdens het verorberen van soep, vlees en brood. Eindelijk verdween ook de laatste kruimel naar binnen. Llewellyn zag zijn kans waar.

“Je zou me iets vertellen, weet je nog?”

Met een genietende blik in zijn gouden ogen leunde Garth naar achteren. Hij schikte de deken en bontvellen over zich heen.

“Dat was werkelijk voortreffelijk! Zeg eens, Llewellyn, hoe oud ben jij eigenlijk?”

“Vijftien winters. En jij?”

“Elf winters ouder. Dus jij wilt weten waarom ik loog gisteren...”

Llewellyn knikte. Hij vouwde zijn benen kruislings voor zich en ging er eens goed voor zitten. Hij had een toon in Garths stem ontdekt die hem zei dat de vreemdeling van Môn een verhaal ging vertellen, zoals de krijgers en oudsten dat deden, 's winters bij de haard of 's zomers laat in de avond terwijl de muggen in zwermen boven de kampvuren hingen.

Garth staarde enkele ogenblikken in het niets, toen begon hij zijn verhaal. “Ik woonde werkelijk aan het water op Môn. Ik deelde mijn woonplaats met

de rustende Ouden, een plek onder een overkapping tussen staande stenen waar niemand anders zich waagde. Aangezien ik me liever niet met de druïden bemoeide, vertoonde ik me niet in hun buurt. Ik leefde van wat het strand me bood en als ik me verder op het eiland begaf, zorgde ik ervoor me óf goed verborgen te houden, óf de priesters te ontlopen. Want als mijn visbuit onvoldoende was om mijn honger te stillen, dan stal ik offergaven van hun heiligheden. De goden hebben immers voldoende te eten en mijn maag was vaak genoeg leeg; ik dacht niet dat zij dit erg zouden vinden. De druïden waren het daar duidelijk niet mee eens.

De druïden van Môn leiden zo hun eigen leven in dienst van de goden, Llewellyn. Ze leiden jonge mannen op tot priester of bard en houden geheimzinnige ceremonieën waarbij ze soms levende offergaven gebruiken. Ik heb zelfs gehoord van mensenoffers, maar gezien heb ik die nooit. Gelukkig maar, want ik houd er helemaal niet van als er levende offers gebracht worden!

Op de dag van de storm liep ik het woud in op zoek naar voedsel. Ik genoot van de voorjaarslucht waarin ik de geur van wilde hyacinten ontdekte. Het lied van de vogels was oorverdovend. Meer dan eens liet ik mijn slinger zakken en bekeek mijn vermeende slachtoffer vol medelijden: een eekhoorn, een duif roepend om een vrouwtje... Ik kon die dag gewoon niet doden. Ik begaf me vrij ver op het eiland en hoorde plotseling een stem een lied inzetten. Met het invallen van vele, sombere stemmen, verstomde de natuur. Buiten het gezang viel er een ijzige stilte op Môn.

Het gezang vertelde me dat de druïden op het punt stonden een offer te brengen. Ik was in de buurt van de ceremonieplaats en sloop dichterbij tot ik zicht had op de open plek met de stenen offertafel. Daar hadden de druïden een hert op liggen. Het arme dier was vastgebonden met een touw dat de voor- en achterpoten bij elkaar hield en de bolling ertussen maakte me woevend. Het hert was hoogzwanger! Mijn bloed begon te koken. Ik vroeg me af waarom de druïden een zwanger hert wilden offeren, terwijl ik zeker weet dat de Grote Moeder dit nooit en te nimmer zou goedkeuren. Ik kon het niet toestaan.

Terwijl ik me naar de rand van het bos bewoog, waar de offertafel vlakbij staat, voerden de druïden een dans uit. Naast de offertafel stonden twee hulp-priesters toe te kijken. Ze hielden hun ogen op hun makkers gericht en verga-

ten even het hert. Het mes dat ik altijd bij me droeg, gleed in mijn hand. Ik besefte dat de daad die ik voor de druïden in petto had, voor hen onvergeeflijk zou zijn. Maar mijn besluit stond vast. Ik sloop tot het uiterste gespannen naar de offertafel toe. Eenmaal daar hief ik mijn mes en sneed het touw met één houw door. De hinde spartelde, snoof, rolde van de steen af en vluchtte weg. Voordat ze in het bos verdween, stopte ze en keek om. Eén moment trof haar blik de mijne, daarna verdween ze tussen de bomen.”

Betoverd door zijn verhaal keek Llewellyn hem met grote ogen aan.

“En toen?”

“De druïden reageerden sneller dan ik verwachtte. Voor ik me kon om-draaien om weg te rennen, omsingelden ze mij. De opperdruïde duwde zijn mannen opzij tot hij oog in oog met me stond. Ik voelde dat hij me herkende. Meer dan dat, Llewellyn, hij verwachtte me. Hij siste: ‘Je bent dus gekomen, heiligschenner’! Sterke armen grepen me vast en iemand griste het mes uit mijn vingers. De opperdruïde hief zijn handen en richtte zich tot zijn priesters. Hij sprak hen toe in hun rituele taal en op zijn bevel begonnen twee druïden op me in te slaan terwijl anderen me vasthielden. Toen ze daar genoeg van hadden, hing ik misselijk en hulpeloos in hun armen en ik schaam me niet te zeggen dat ik bang was voor wat er ging gebeuren. De druïden sleepten me naar het offerblok, waarop donkere vlekken de plaatsen aanwijzen waar bloed heeft gevloeid. Ze hesen me erop, drukten me op mijn rug neer en hielden mijn armen en benen vast in een ijzeren greep. Ik stribbelde niet lang tegen, het had geen zin. Stil lag ik op de koude steen en wachtte af.

De opperdruïde kwam naderbij. Hij wierp me een angstaanjagende blik toe en stak een hand tussen de plooien van zijn kleed. Bij het zien van wat hij tevoorschijn haalde, stokte de adem in mijn keel. Het was een slank, vlijmscherp offermes. Je weet vast wel dat de goden die daarin gegraveerd staan de mens niet vriendelijk gezind zijn. De opperdruïde hield het mes met allebei zijn handen vast boven mijn hart. Ik kon zijn woorden opnieuw niet verstaan, maar ik vermoedde min of meer wat ze inhielden.

Het laatste licht van de dag wierp zich in bundels tussen de bomen en met het zakken van de zon rolden ze langzaam maar zeker naar mij toe. Hoog boven me pakten dikke wolken zich samen. Ik rook vocht in de lucht en het geruis van bladeren vertelde me dat er storm op komst was. Huiverend keek ik

naar de lichtbundels. Ik wist waar de opperdruide op wachtte. Als door de goden geleid rolde één zo'n bundel over de open plek regelrecht op de offertafel af, onmiskenbaar en doelgericht. Ik stond doodsangsten uit en voor ik het goed en wel besepte, was het zo ver. De lichtbundel stopte recht boven mij! Het offermes schitterde in het zonlicht en weerspiegelde zich in de ogen van de opperdruide. Met een triomfantelijke kreet hief hij het mes hoog boven mijn borst en riep: 'Sterf, onwaardig mens!'"

Garth zweeg opnieuw en Llewellyn kreunde gesmoord. De spanning raasde door hem heen alsof hij het allemaal zelf meemaakte.

"Ga door!"

"Welke god de lichtstraal stuurde en welke me ten slotte de kracht gaf me los te rukken? Wie zal het zeggen. Te vervuld van het lichtwonder lieten de druïden die me vasthielden niet goed op. Ik maakte gebruik van het onbewaakte moment door me los te rukken. Vliegensvlug rolde ik van de steen af, maar kon niet voorkomen dat het neerdalende mes me in mijn zij sneed. Op dat moment deerde de wond me echter weinig. Ik was vrij en nu moesten ze nog zien of ze me weer te pakken konden krijgen! Ik vluchtte halsoverkop het woud in, terwijl boven me de inktzwarte wolken het laatste zonlicht opslokten. Een zegevierende bliksemschicht doorkliefde de hemel en sloeg met verpletterende kracht vlakbij me in een boom. Onweer barstte in alle hevigheid los, dikke regendruppels kletterden op de aarde neer. Bliksemschicht loste bliksemschicht af en de dondergod lachte bulderend zijn triomfkreten."

Garth reikte naar zijn drinkhoorn. Llewellyn vulde die en ging een beetje verzitten. Zijn gezicht gloeide van het ingespannen luisteren. Het verhaal van de vreemdeling was beter dan hij ooit had durven dromen.

Daar ging de voorhang opzij, daglicht stroomde de schemerige hut binnen.

"Kom je nog, Llewellyn?"

Iains blik gleed nieuwsgierig over hem en de vreemdeling, maar op dit moment kon Llewellyn geen aandacht voor zijn vriend opbrengen.

"Straks, Iain, straks!"

Iain droop af en Garth hervatte zijn verhaal. De meeslepende verteltoon van daarnet had aan kracht ingeboet. De vreemdeling was moe. "Ondanks regen en onweer zaten de druïden me achterna, het halve eiland over. Ik rende en rende, verborg me als ik kon en vluchtte weer als ze me ontdekten. Tegen

de avond van de tweede dag vond ik mezelf uitgeput op een klif terug. Ik zat onder het vuil, mijn kleren waren veranderd in vodden. De druïden zagen er niet veel beter uit. Ze dreven me naar de rand van het klif tot ik niet verder kon. Ik zat opnieuw in de val. Achter me bevond zich de afgrond met eronder de kolkende zee. Voor me vormden de druïden een halve cirkel om me heen. De opperdruïde lachte me uit met een waanzinnige lach. Er blonk haat in zijn ogen die kouder was dan de wind. Hij haalde het mes tevoorschijn en schreeuwde boven de storm uit: 'Arawn verwacht je. Sterf!' Ik keek naar hem, naar het mes, de schuimopspattende zee, de rotsen... Ik hoefde niet te kiezen, Llewellyn. Andere goden dan Arawn waren me genadig. Een windvlaag greep me vast en wierp me van de kliffen. De goden zijn al met al goed voor me geweest, want hun spel eindigde voor jouw voeten."

Llewellyn slaakte een tevreden zucht. Hij had zeker niet een verhaal als dit verwacht, over offers, wraakzuchtige druïden en de inmenging van de goden in de mensenwereld. De vertelkunst van zijn nieuwe vriend was fenomenaal. Hij had van begin tot eind aan zijn lippen gehangen.

De gouden ogen van Garth blikten verontschuldigend in de zijne.

"Misschien begrijp je nu waarom ik dit verhaal niet deed met de druïde erbij, ik weet immers niet aan wiens kant hij staat. Als hij me verraaft bij de druïden van Môn, ben ik mijn leven niet zeker."

Llewellyn grijnsde. "Voor Meven hoef je niet bang te zijn, die heeft het niet zo op met de druïden van Môn. Ik geloof nooit dat hij je zomaar aan hen zal overleveren."

"Daar ben ik blij om. Toch denk ik dat je dit verhaal beter tussen ons kan houden, al is het vanzelfsprekend dat je je vader, de koning, op de hoogte brengt. Maar hoe minder mensen ervan weten, des te beter."

's Middags ondersteunde Llewellyn Garth naar buiten. De wetenschap dat hij niet alleen vrienden was geworden met de vreemdeling, maar dat ze ook nog eens een geheim deelden, bezorgde hem een prettige sensatie. Hij keek naar opzij en zag dat Garth de veste met een gretige blik in zich opnam.

"Wie had dat gedacht", mompelde die. "Niet alleen gered door een koningszoon, maar ook nog eens zijn vriend! Ondersteun me maar, Llewellyn, je doet het goed. En onthoud maar dat ik jou eveneens al mijn steun zal geven!"